

ANDREW COHEN

PART II

Det er nok de færreste, der behøver en introduktion til, hvem Eckhart Tolle er. Som en af vor tids mest betydningsfulde vestlige, spirituelle lærere har hans bøger *Nuets kraft*, *Lev i nuets kraft*, *Stilhedens budskab* og *En ny jord* inspireret herhjemme og i udlandet.

Intervieweren er Andrew Cohen, en anden af vor tids spirituelle lærere

AC: Du opfordrer folk til at meditere så meget som muligt, ved, som du beskriver det, "at hvile i øjeblikkets nærvær". Tror du spirituel praksis nogensinde kan blive så dyb og kraftfuld, at den kan frigøre én, hvis man ikke på forhånd i et vist omfang har opgivet verden, og det den repræsenterer?

ET: Nej. Jeg vil ikke påstå, at den spirituelle praksis i sig selv har kraft til at frigøre. Først når der er en fuldstændig overgivet sig til nuet, til det som er, er egentlig frigørelse mulig. Jeg tror ikke at en praksis kan føre dig til fuldstændig overgivelse. Fuldstændig hengivelse eller overgivelse sker normalt igennem selve livet. Dit liv er grundlaget som det kan ske ud fra. Der kommer måske en delvis overgivelse, der kan komme en åbning og så bliver du måske engageret en i spirituel praksis. Men uanset om du begynder en spirituel praksis på grund af en vis grad af indsigt, eller om den spirituelle praksis bare sker for sin egen skyld, så vil praksissen i sig selv være utilstrækkelig.

AC: Gennem min egen undervisning har jeg fundet ud af, at medmindre vi til en hvis grad har gennemskuet verden, og medmindre der er en parathed til at overgive sig på baggrund af denne indsigt, kan ingen spirituel praksis, uanset

hvor kraftfuld den end er, føre til frigørelse.

ET: Det er rigtigt. Og beredvilligheden til at give slip er overgivelse. Det er og bliver nøglen. Uden den, kan ingen spirituel praksis gøre det.

AC: Nemlig! Mange mennesker siger, at de ønsker at meditere eller have en spirituel praksis uden deres spirituelle aspiration er baseret på en villighed til at give slip på noget substantielt.

ET: Ja, og ofte er det modsatte tilfældet. Spirituel praksis kan være en måde at identificere sig med noget nyt på.

AC: Vil du dermed sige, at virkelig spirituel praksis eller virkelige spirituelle oplevelser er bestemt til at lede én hen mod overgivelse til verden og transcendens af verden. At afstå fra tilknytningen til verden?

ET: Ja. Sommetider spørger folk: "Hvordan når man dertil? Det lyder vidunderligt, men hvordan opnår jeg det egentlig?" Helt konkret handler det simpelthen om at sige "ja" til dette øjeblik. Det er essensen af overgivelse - et fuldstændigt Ja til det som er. Ikke et indre Nej til det som er. Og dette fuldstændige Ja til det som er, er transcendens af ver-

møder ECKHART TOLLE

den. Så simpelt er det - en fuldstændig åbenhed over for hvad der end måtte opstå i dette øjeblik. Den almindelige bevidsthedstilstand er at stritte imod, at flygte fra det, benægte det, ikke at ville se det.

AC: Så når du siger Ja til det som er, mener du så, at se alting i øjnene, og ikke at undgå noget som helst?

ET: Netop! Det betyder at komme dette øjeblik i møde, at favne det, og dette er tilstanden af overgivelse. Det er virkelig alt hvad der behøves! Den eneste forskel på en mester og en lærling er, at mesteren favner det som er fuldstændigt. Når der er ikke-modstand overfor det som er, opstår der fred. Portalen er åbnet; det umanifeste er her. Dette er den mest kraftfulde vej. Men vi kan ikke kalde det en praksis, for det er ikke forbundet med tid.

AC: For de fleste mennesker som tager del i den spirituelle eksplosion, som i dag optræder med stadigt voksende hastighed i mødet mellem øst og vest, rager både Buddhaen Gautama og Ramana Maharshi - som er nogle af de mest respekterede vedantister i moderne tid - op som uforlignelige eksempler på fuldkommen oplysning. Og samtidig, i forhold til spørgsmålet om lærlingens forhold til verden, afviger deres undervisningsmetoder dramatisk. Buddhaen, verdensforsageren, opfordrede de disciple der var mest oprigtige, til at opgive verden for at kunne leve det hellige liv, fri for hjemmelivets bekymringer og sorger. Modsat frarådede Ramana Maharshi sine disciple at forla-

de hjemmelivet i bestræbelsen på mere spirituelt fokus og intensitet. Faktisk frarådede han alle ydre handlinger af forsagelse, og opfordrede i stedet lærlingen til at se indad, for dér at finde årsagen til uvidenhed og lidelse i selvet. Faktisk siger mange af hans tilhængere i dag, at trangen til at forsage i virkeligheden er et udtryk for ego, den del af selvet, som vi ønsker at frigøre os fra, hvis vi ønsker at være frie. Men klart nok understregede Buddhaen, at nødvendigheden af forsagelse, ikke-tilknytning, flid og tilbageholdenhed er selve det fundament, hvorfra frisættende indsigter kan opstå.

Så hvorfor tror du egentlig at disse to spirituelle fyrtårne havde så vidt forskellige måder at anskue tingene på? Hvorfor tror du, at Buddhaen opfordrede sine disciple til at opgive verden, mens Ramana opfordrede dem til at blive hvor de var?

ET: Der er ikke én bestemt måde, det fungerer på. Forskellige tidsaldrer har særlige måder at gribe tingene an på, som kan være effektiv for én tidsalder, men som ikke længere er det for en anden.

Den verden vi lever i nu, har en meget større tæthed i sig; den er meget mere altomfattende. Og når jeg siger "verden", så inkluderer jeg også det menneskelige sind i den. Det menneskelige sind er vokset siden Buddhaens tid for 2500 år siden. Det er blevet mere støjende og altgennemtrængende og egoerne er blevet større. Gennem tusinder af år er egoet vokset; det er vokset til en grad af vanvid, der fuldstændig er kulmineret i det tyvende århundrede. Man behøver blot at læse det tyvende århundredes historie, for at indse kulminationen af dette vanvid, set i forhold til menneskelig påført vold på vores artsfæller.

Så i vor tid kan vi ikke længere flygte fra verden; vi kan ikke flygte fra sindet. Vi er nødt til at overgive os fra verden i verden. Det lader til at være den mest effektive måde i den verden vi lever i nu. På Buddhaens tid var det muligvis meget lettere at trække sig tilbage, end tilfældet er nu. Det menneskelige sind var endnu ikke så overvældende dengang.

AC: Men grunden til at Buddhaen prædikede at leve et hjemløst liv var, at han følte, at det hjemmegående liv var fyldt af

ANDREW COHEN

sorger og bekymringer, og set i den kontekst mente han at det ville være vanskeligt at gøre, hvad der skulle til for at leve et helligt liv. Så hvad angår verdens støj og distraktioner, som du taler om, var det faktisk præcist derfor, at Buddhaen levede et hjemløst liv og opfordrede andre til at gøre det samme.

ET: Tjah, han havde sine grunde, men til syvende og sidst ved vi ikke hvorfor Buddhaen lagde vægt forsagelse af verden, i stedet for, ligesom Ramana Maharshi, at sige "Gør det i verden".

Men det forekommer mig, ud fra mine iagttagelser, at den mest hensigtsmæssige måde for mennesker netop nu, er at overgive sig i verden, i stedet for at forsøge at fjerne sig fra den, for at skabe en levevis der gør det nemmere at overgive sig. For hér er der allerede en selvmodsigelse, fordi du skaber en struktur for at lette overgivelsen. Hvorfor ikke bare overgive sig nu? Du behøver ikke skabe noget for at lette overgivelsen, for så er det ikke længere sand overgivelse.

Jeg har opholdt mig i buddhistklostre, og har set hvor let det kan ske: De har opgivet deres navn og antaget et nyt. De kronrager deres hoveder, de bærer deres kåber.

AC: Du peger på, at én verden er opgivet til fordel for en anden. Man opgiver én identifikation til fordel for en anden. Én rolle er droppet og en anden antaget. Så i virkeligheden er der ikke noget der blevet opgivet.

ET: Det er rigtigt. Derfor skal du gøre det, hvor du end er, lige her, lige nu. Der er ikke nogen grund til at søge noget andet sted eller nogen anden omstændighed for så at gøre det dér. Gør det lige her og nu. Hvor du end er, er stedet for overgivelse lige her. Uanset hvilken situation du befinder dig i, skal du sige "ja", til det som er, og det danner grundlaget for al videre handling.

AC: I dag er der mange lærere og læremetoder der hævder, at selve trangen til at forsage verden er et udtryk for ego. Hvad mener du om det?

ET: Trangen til at forsage verden er igen bare trangen til at opnå en bestemt tilstand, som du ikke har lige nu. Det er en mental projektion om at opnå en eftertragtet tilstand - tilstanden af forsagelse. Det er en søgen efter sig selv gennem fremtiden. I den forstand er det ego. Sand forsagelse er ikke trangen til at forsage. Det dukker op som overgivelse. Du kan ikke have en trang til overgivelse, for en trang er det modsatte af overgivelse. Overgivelse stiger

op spontant, ofte i mennesker som ikke engang har ord for det. Og jeg ved, at denne åbenhed er til stede i mange mennesker lige nu. Mange mennesker der kommer til mig, har en storslået åbenhed. Nogle gange kræver det kun ganske få ord, for at de med det samme får et flygtigt glimt, en smag af overgivelse, som måske ikke varer ved, men åbningen er der.

AC: Hvad med det spontane kald fra hjertet om at opgive alt som er falskt og illusorisk, alt som er baseret på egoets materialistiske forhold til livet?

Da Buddhaen for eksempel besluttede at "Jeg må lade mit hjem bag mig" ville det nok være vanskeligt at mene, at dette var en ego-baseret trang, når man ser på følgerne af den beslutning. Eller som Jesus sagde: "Kom, følg mig. Lad de døde begrave de døde".

ET: Det er at erkende det falske som falskt - hvilket hovedsageligt er noget der foregår i det indre. At erkende falske identifikationer, at erkende den mentale støj og hvad der nu er, som udgør den mentale "mig-enhed", som falskt - det er en smuk erkendelse! Og så kan dine handlinger udspringe fra denne erkendelse af det falske, og du kan måske sågar se det falske blive afspejlet i din livssituation. Og så kan du enten lægge dette bag dig eller lade være. Men erkendelsen og opgivelsen af alt det, som er falsk og illusorisk, foregår fortrinsvis i det indre.

AC: Disse to eksempler, Buddhaen og Jesus er eksempler på meget kraftfulde manifestationer af denne indre erkendelse.

ET: Nemlig. Der er ingen der kan forudsige hvad der sker efter sådan en erkendelse. For Buddhaen skete det da

møder ECKHART TOLLE

han som voksen, pludselig erkendte, at mennesker bliver syge og gamle og dør! Og det virkede så stærkt, at han skuede indadtil og indså, at hvis dette var alt hvad der var, så var det fuldstændig meningsløst.

AC: Men da indså han, at han var tvunget til at sige fra, til at forlade sit kongerige. Men ud fra synspunktet at "det er jo alt sammen lige her og nu, og alt hvad jeg behøver, er at overgive mig ubetinget her og nu", vil jeg gætte på at følgerne havde været anderledes. Han kunne så have været en oplyst konge!

ET: Men på det tidspunkt var han ikke klar over, at det eneste der var nødvendigt var overgivelse.

AC: Og dog. Da Jesus opfordrede fiskerne til at forlade deres familie og tilværelse for at følge ham, og da Buddhaen på lignende måde vandrede gennem byerne og kaldte mændene til sig for at de skulle lade alting bag sig, var deres overgivelse en bogstavelig given slip på alt bag sig ved at sige "ja" til Jesus eller Buddhaen, og således også deres verdslige tilknytning. De blev selvfølgelig også nødt til at opgive deres indre tilknytninger. I disse to tilfælde var det at give slip ikke blot en metafor for indre transcendens: Det betød bogstaveligt at give slip på alting.

ET: Det er for nogle mennesker en del af det. De vil givetvis opgive deres vante omgivelser og aktiviteter, men spørgsmålet er hvorvidt, de har gennemskuet deres indre falske selv. Hvis det ikke er tilfældet, er den ydre opgivelse blot for-

klædt søgen efter selv.

AC: Til sidst vil jeg gerne spørge dig om forholdet mellem din forståelse af oplysning eller oplevelsen af enheds-bevidsthed - og engagement her i verden.

I Jødedommen betragtes det at engagere sig fuldt og helt i verden og det menneskelige liv som fuldendelsen af det religiøse kald. Faktisk siger de, at kun gennem helhjertet at efterleve de 10 bud, kan det menneskelige spirituelle potentiale blive manifesteret på jorden.

Den jødiske lærer David Arie, skriver: "Vi afslutter skabelsens arbejde...Gud har brug for os, fordi vi alene kan perfektionere verden".

Megen undervisning i oplysning eller non-dualitet, såsom din egen, lægger vægt på individets oplysning. Faktisk synes transcendens af verden at være meningen med det hele. Men tilsyneladende kalder vore jødiske brødre os til noget helt andet - nemlig åndeliggørelsen af verden gennem hengivne kvinder og mænds helhjertede deltagelse i verden. Så er det sandt, at undervisning i non-dual oplysning berører verden vores helhjertede deltagelse i den? Berører vi verden fuldendelsen af vores potentiale til at åndeliggøre den som Guds børn, på grund af selve idéen om transcendens?

ET: Nej, fordi den rette handling kun kan komme fra denne tilstand af transcendens af verden. Enhver anden aktivitet er fremkaldt af egoet, og godgørelhed, hvis den kommer fra egoet, vil have karmiske konsekvenser. "Fremkaldt af egoet" betyder at der er skjulte motiver. For eksempel hvis det udvider dit selv-

billede, hvis du bliver en mere spirituel person i dine egne øjne og det føles godt. Et andet eksempel kunne være at lede efter en fremtidig belønning i et andet liv eller i himmelen.

Så længe der er skjulte motiver er det ikke rent. Der kan ikke strømme sand kærlighed ind i dine handlinger, såfremt verden ikke er blevet transcenderet, fordi du ikke er forbundet med den verden hvorfra kærlighed kommer.

AC: Mener du ægte handling, ufordærvet af egoet?

ET: Ja, men én ting ad gangen. Først kommer erkendelse og frigørelse, og dernæst kan den rette handling strømme ud fra dette - og det vil være rent, ufordærvet, uden karmiske konsekvenser overhovedet. I modsat fald vil vore handlinger, uanset ud fra hvilke idealer de udspringer og hvor gode de end måtte være, kun forstærke egoet. Man kan desværre ikke fuldbyrde de 10 bud, medmindre man er fri fra egoet - og det er der meget få mennesker som er - hvilket alle de mennesker, som har forsøgt at praktisere Kristi lære, har måttet sande. "Elsk din næste som dig selv" er et af Jesus' vigtigste budskaber, og uanset hvor meget du anstrenger dig, kan du ikke fuldbyrde dette bud, hvis ikke du er klar over, hvem du er på det dybeste plan. Elsk din næste som dig selv, betyder, at din næste er dig selv - og denne erkendelse af enhed er kærlighed.

